

for at anvende denne Løgemetode, men jeg tror, at de højtærede Ministre selv have været forfaldne til den i den senere Tid allesammen og have haft afgjort Held med deres nye Kur; derigennem er Stillingen bleven fra den mest grelle antiparlamentariske til den parlamentariske Situation, som her foreligger. Det er derfor naturligt, at jeg vil anbefale alle Mindretal at henvende sig til den høje Regering som Flertallets egentlige parlamentariske Leder, thi der er ikke Tvivl om, at hvad Ministrene ville kunne de sætte igennem, og hvad de ikke ville, gaar ikke igennem. De høje sig ikke de behøve det ikke, hvilke Grunde der end er for Mindretallets Stilling. Og hvorfor skulle de saa rette sig efter dem. Det gør mig ondt, at den høje Minister og hans Flertal ere saa afgjort mod de Vendinger, som det ærede Mindretal har stillet. Det er jo Virkeligheden forekommer det mig, nogle meget bestemte Vendinger, og havde man nu ikke fattet den Beslutning saaledes paa een Gang at knuse Mindretallet her i Salen, saa forekommer det mig, at man skulde have indbekommet disse Vendinger forslag; det havde nemlig hjulpet til, at vi med stor Glæde allesammen kunde have taget imod denne Fattiglov. Der er nu i Ets Vendinger forslaget under Nr. 3 om, at der skal have været et Ophold af 3 Aar, for at de paaagaaende skulle have Forsorgelsesret. Det have vi kendt før her i Landet lovfæstet, og det forekommer mig, at det er meget mere begrundet end det andet, thi det er ikke billigt mod en Landskommune, naar unge, kraftige Mænd rejse fra den hen til Bjerne, at de saa efter et Ophold af henimod 5 Aar skulle se dem sendt tilbage igen med Familie, efter at de have virket i Bjerne i disse Aaringer. Det forekommer mig, at 3 Aar maatte være nok. Heller ikke kan jeg forstaa, at dette Grydeliggert skal finde Sted — det er Vendinger forslaget under Nr. 10 — med Hensyn til, hvorledes de fage deres Mad og hvilke Substanter de anvende. Jeg kan ikke forstaa, at disse Folk skulle gaa omkring og ligge efter, hvad de understøttede have i Gryden, hvorledes de anvende den Smule Understøttelse, de saa om de i Ets, have anvendt det Bar Bånd Klæst, de saa — hvis de saa Naturalier — lidt ulige — de 3 Maanedes fra den ene Gang til den anden. Det forekommer mig aldeles ubilligt at holde paa det; da det er noget nyt, siger man — det har ikke staaet ved den Behandling — saa er der saa meget mere Grund til at stemme derfor. Mine Ord have imidlertid ikke Indflydelse paa Ministeren, men turde jeg ikke anmode det

ærede Medlem fra Frederiksbævt om at lægge sin Indflydelse for Dagen for dette lille Forslag. Det er jo ikke værd, at det skal stille os ad, og jeg nærer ingen Tvivl om, at det ærede Medlem for yderligere at indbyde sig i sin høje Ordførertilling her i Tinget overfor Mindretallet vil komme dette i Møde paa saadanne Smaating. Jeg vil sige, at med Hensyn til Forslagene under Nr. 20 og 21 har Mindretallet truffet to Hovedpunkter. Det forekommer mig, at der foreligger ingen som helst Grund til, at vi gaa bort fra 2 Aar for pligtig Eftergivelse af nydt Fattigunderstøttelse; med andre Ord, at 2 Aar maa være nok. Naar en Mand med Familie eller en Person har holdt sig 2 Aar udenfor Fattigvæsenet ved sin egen Hjælp, saa viser det en Vilje til at værges sig uden offentlig Understøttelse, og en saadan Vilje, forekommer det mig, burde anerkendes ved at sige, at saa saa vi en Streg over det foregaaende. Man vil have 3 Aar, men i de 3 Aar er der noget odøst. En hvilkenomhelst Forbrudelse kan oprettes gennem Vresoprejsning efter 3 Aar, og hvorfor skulle De nu Fattigdommen som kan opstaa af forskellige Forhold, ved Sngdom, ved at en Familie mister Forsørgerens Arbejdsønde — hvorfor stille De nu saadanne Omstændigheder og Følgerne deraf lige med Forbrudeller, ved ikke at ville eftergive noget før efter 5 Aar? Jeg forstaa ikke, hvad Fornøjelse de kunne have af det. Jo mere man kan styrke Vresfølelsen, Dyssen til at arbejde paa egen Haand, desto behageligere er det for Kommunen og desto behageligere for hver tænkende Mand. Hvorfor sætter den højtærede Minister sig imod det? Hvorfor gaar det høje Flertal bort fra den ofte vedtagne Bestemmelse, idet vi jo 1 Aar tidligere have stemt derfor; 2 Aar have vi vedtaget, og 2 Aar have vi sendt til Landstinget. Der søge de Herrer altsaa ogsaa denne Gang at komme det høje Landsting i Møde. Hvorfor ikke blive staaende ved det Tal og se, om Landstinget ikke var tilbøjeligt til modtage det? De kunne være temmelig sikre paa, at Medlemmerne af det hemmelige Udvalg fra Landstingets Side have ikke sagt deres Mening, hvis de have givet Dem det Indtryk, at de ikke vare grumme glade ved Omvæltningen i Folketinget og vare villige til at gøre væsentlige Indrømmelser derfor, ellers maatte det være meget utatnemlige Menninger, og ikke blot det, men de maatte være i høj Grad lidet politisk fremhævede, og det er vel ikke til at tro. Her tror jeg, at Folketingets Medlemmer have ladet sig dreje sig en Knap, om jeg saa maa sige,